

[Erik B. Smith]

Som jeg sagde i motiveringen for denne forespørgsel, giver sagsbehandlingen og de udmålte erstatninger i arbejdsskadesager i sikringsstyrelse og ankestyrelse anledning til en række alvorlige problemer, først og fremmest for skadelidte og deres pårørende.

De alvorlige forringelser, regeringen har gennemført i det sociale sikkerhedsnet inden for de sidste 2 år, betyder jo ganske meget. Sygedagpengene kan kun oppebæres i 2 år, herefter er det bistandshjælp. Den er som bekendt forringet, først og fremmest gennem indførelse af den såkaldte 9 måneders regel, men også gennem forringede muligheder for at hjælpe den enkelte med dækning af særlige udgifter.

Sikringsstyrelsen oplever i disse år et stigende antal arbejdsskadeerstatningssager, og da personaleudvidelserne har været rent ud sagt minimale, betyder det naturligvis, at ekspeditionstiderne stiger indtil det uacceptable, og det, tror jeg, er den egentlige forklaring på, at vi kan trække en række konkrete enkeltsager frem og kritisere sagsbehandlingen.

Tilsyneladende er der heller ikke ressourcer nok i sikringsstyrelsen til at gennemføre undersøgelser vedrørende bl.a. rygsygdomme i relevante faggrupper, og resultatet er en praksis, der for skadelidte inden for disse sygdomskategorier opleves som åbenbart urimelig.

Sikringsstyrelsens statistikker og rapporter er ikke tilstrækkeligt udbygget til at give et dækkende billede af arbejdsskadelovens virkninger. Hvis man skal godtgøre en sammenhæng mellem arbejdsmiljøet og en lang række typiske skader som f.eks. rygskader, er det nødvendigt at få udbygget denne statistik.

Socialdemokratiet finder, at det er et problem, at kun hver fjerde arbejdsbetingede sygdom bliver anmeldt som en arbejdsskade. Arbejdstilsynet har skønnet, at der burde anmeldes ca. 120.000 arbejdsulykker om året, og der anmeldes jo faktisk kun 35.000, mens ca. 5.000 erhvervsygdomme anmeldes, hvor man også skønner, at det burde være omkring 20.000.

Det er nødvendigt under denne forespørgselsdebat at fremdrage en række konkrete eksempler vedrørende sagsbehandlingen i sikringsstyrelsen. Det er således oplyst fra et stort fagforbund, at sikringsstyrelsen har den praksis, at den udleverer samtlige sagens dokumenter til arbejdsgiverne under henvisning

til partsoffentlighedsloven, hvis den pågældende arbejdsgiver anmoder om det, uagtet der er hjemmel til, at man, for så vidt angår personlige oplysninger, kan undlade at udlevere disse. Og vi har desværre haft en række uheldige eksempler på, at arbejdsgiverne har anvendt oplysningerne til bl.a. at forfølge fagligt aktive.

Det har også været offentligt fremme, at en tobaksarbejder, der i maj 1978 fik konstateret nikkeleksem og i august samme år anmeldte dette til sikringsstyrelsen, i marts året efter fik afslag fra sikringsstyrelsen. Dette afslag blev straks indbragt for ankestyrelsen, og 3 måneder senere tog sikringsstyrelsen sagen op igen. 2 år og 2 måneder efter at sagen første gang var anmeldt til sikringsstyrelsen, kom styrelsen til det resultat, at man kunne anerkende lidelsen som en arbejdsskade, og så blev der givet en menerstatning på 15 pct. Det var skadelidte ikke tilfreds med og ankede afgørelsen til ankestyrelsen i maj 1981. I september tog sikringsstyrelsen så sagen op igen, og i marts 1982 traf man den afgørelse, at man ikke ville ændre sin afgørelse fra 1980. Det syntes skadelidte stadig væk ikke var tilfredsstillende, så hun indbragte den igen for ankestyrelsen, hvorefter sikringsstyrelsen genoptog sagen, og i september 1984 traf den på ny den afgørelse, at man fastholdt sin beslutning fra 1980 og 1982.

Det er mildt sagt en ejendommelig praksis. Jeg er ikke klar over, om det konkrete eksempel er helt atypisk, men ærlig talt, at afskære skadelidte fra i 3 år at få indbragt en administrativ afgørelse for ankeinstansen forekommer helt uacceptabelt, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at indbringes sagen for ombudsmanden, kan man ikke undgå at få sig en kraftig næse.

I juni 1984 gav socialministeren folketingets socialudvalg en redegørelse for, hvorledes den almindelige sagsbehandling foregår, når ansøgninger om arbejdsskadeerstatninger indgår til sikringsstyrelsen. Denne redegørelse bekræfter den formodning, der også kommer til udtryk i fagbevægelsen, om, at sikringsstyrelse og ankestyrelse ikke i tilstrækkelig grad kender de arbejdsprocesser, der medfører de pågældende arbejdsskader. Der er næppe tvivl om, at de arbejdsmedicinske klinikker altid skal inddrages, og det vil uden tvivl være nødvendigt at forøge res-